

Kladno, 2. 6. 2019

Introit: Všichni národové plesejte rukama, trubte Bohu s hlasitým prozpěvováním.
(Ž 47, 2)

Písně:

První čtení: 1. K 13, 9 – 12, text zamyšlení: 1. Kr 8, 25 - 29

Zamyšlení

Náš dnešní text se dle církevní tradice čte na svátek nanebevzetí, který letos připadl na čtvrtek 30. 5. Na Kladně tento svátek neslavíme, tak si ho aspoň trochu připomeňme dnes.

Nanebevzetí určitě nebylo nic radostného pro Ježíšovy učedníky. Po velikonočním šoku přišel další šok, když Ježíš před jejich zraky stoupal do nebe a fyzicky je opustil. Všichni víme, jak je těžké, když nás fyzicky opustí blízká osoba, která pro nás moc znamenala. Někdy se potěšujeme vzpomínkami a uchováním některých jejích předmětů na památku, dotažením plánů a odkazů již nepřítomné osoby. Přesně toto udělal Šalomoun.

Šel po stopách svého otce Davida. Ten byl velký král, který udělal z Jeruzaléma sídlo a hlavní město zaslíbené země. Přitom sám byl putovní nomád, jako pastýř často měnil místo. Když se stal králem, usadil se v Jeruzalémě a najednou měl touhu vybudovat dům, aby v něm bydlel i jeho Bůh. Chtěl vědět, kde Boha najde. Chtěl to udělat pro sebe, pro lid, a také proto, aby měl viditelný symbol své královské moci. David v tom viděl prestiž. Měl plány, měl projekt, ale nakonec nedostal povolení k stavbě chrámu.

Povolení ke stavbě dostal jeho syn Šalomoun. Postavil chrám, jehož rozměry určil sám Bůh: 28m dlouhý, 9m široký, 14m vysoký. To není zas tak velká stavba v porovnání se středověkými katedrálami, ale pro Šalomounovu dobu, je to velký chrám. Bůh, který vedl svůj lid během putování z Egypta do zaslíbené země, konečně má svůj dům. Boží přítomnost během putování byla ztělesněná schránou smlouvy, v níž byly desky zákona.

Lid se učil, že nikdo nemůže spatřit Boží tvář, přesto věřili v Boží přítomnost. Šalomoun přemístil schránu smlouvy, byl to slavnostní den pro vyvolený lid. Král pronesl slavnostní řeč i modlitbu. A ta je naším dnešním textem.

Ve starozákonních spisech se schrána smlouvy přestala později zmiňovat, a evidentně zmizela i z jeruzalémského chrámu. Je v Etiopii, jak tvrdí místní ortodoxní křesťané? Hledá se a neúspěšně, viz např. dobrodružný film Indiana Jones – Dobyvatelé ztracené archy. A co by taková schrána dnes znamenala? Asi nic, Bůh se přece nenechá vtěsnat do obydlí z lidských rukou. I Šalomoun říká, že Bůh je příliš velký na to, aby se vešel do chrámu. Schrána smlouvy zmizela i s Bohem? Určitě ne. A to je otázka, která patří k tématu nanebevzetí Ježíšova.

Kam se poděl Ježíš? Kde pobývá ten, kdo roky putoval z místa do místa se svými blízkými, jako kdysi Bůh se svým lidem na poušti? Kde pobývá Bůh v našem světě, když mu schrána smlouvy nestačí, chrám Ho nelimituje, a ani nebe Ho nemůže pojmout? Co zbylo z Božích příslibů, že bude pobývat se svým lidem? Bůh je s námi? Je vedle nás?

Bůh je věrný, plní své sliby, ví o tom Šalomoun a raduje se. Lid naopak porušuje smlouvu s Bohem. Jeruzalémský chrám byl zničen právě kvůli nevěrnosti lidu, který se

začal vzdalovat svému Bohu, nevážil si Ho. Bůh očekává, že mu lid bude věrný a bude mít rád jeho dům.

Již při slavnostním otevření chrámu padla otázka, zda ho potřebujeme, abychom mohli uctívat Boha. Nemíjí se naše snaha si přiblížit Boha i skrze chrám s tím, čím je skutečně Bůh?

Ale může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, natož tento dům, který jsem vybudoval? (1. Královská 8, 27)

Kde je Bůh? Známa otázka “zvídavých” dětí a “nechápavých” dospělých. Když říkám nechápví, nemyslím nutně lidi mimo církve. Ta otázka “kde je Bůh?” nás doprovází často od dětství až do konce svého pozemského putování. Klade si ji svým způsobem i moudrý Šalomoun.

Matně si pamatuji na svoje první představy o Bohu a hlavně na nejasnou odpověď mého otce, bývalého baptistického kazatele.

Jednou jsem se zeptal otce, proč Bůh, o němž pořád mluví, nikdy nepřišel k nám domů? Otec mi řekl, že Pána Boha máme doma, a že to jednou pochopím. Tímto otec spustil moji fantazii, vlastně já tomu tenkrát věřil, že se Bůh schovává u nás doma před zlými lidmi (později mi došlo, že zlí lidé z tátových naříků jsou vlastně marxisté). Pořád jsem přemýšlel, kde se Bůh v tom našem domě schovává. Někdy jsem se bál, aby mě v noci nevylekal. Ale trochu mě uklidňovalo, že otec o něm mluvil jen v superlativech, a tak jsem si říkal, že mi tento otcův přítel nemůže ublížit, zvláště když jsme na něho tak hodní, že ho schováváme ve svém domě, aby mu zlí lidé neublížili.

A když děda (otcův strýc) sem tam uklidnil svého synovce slovy “*však ti ten tvůj Bůh pomůže s nimi zatočit a dáte jim co proto*”, potvrdilo to moji domněnku, že otec se svým známým Pánem Bohem něco chystají proti marxistům. Bral jsem to také jako důvod, proč otec musel chodit často na výslech.

Později se moje fantazie posunula trochu jinam - Bůh se odstěhoval do vlastního domu. Když jsme šli do kostela, říkalo se, že jdeme do “domu Boha”. V kostele jsem přemýšlel, kdo z těch lidí, kteří jsou vpředu s otcem, je tolik zmiňovaný Bůh. Když jsem ty lidi poznal lépe, jak chodili i k nám domů a nijak tajně, přestal jsem věřit, že někdo z nich je Bůh. Jmenovali se každý jinak a nikdo z nich nenesl jméno Bůh.

Pak jsem z toho všeho vyrostl a pochopil jsem, že s tím Bohem je všechno jinak, a snad ještě složitější. Než jsem se smířil s tím, že Bůh je všude a nikde, byl jsem z toho zklamaný. Rozplynula se moje zvědavost z otcových slov “jednou to pochopíš”. Nebylo moc co pochopit, jediné to, že to jednou pochopím. Moje zvědavost byla vlastně nahrazená vírou a nadějí.

Víte, těšíte se, že přijde čas, kdy něco pochopíte, a když nastane ten čas, dostane se vám odpověď jako od apoštola Pavla: “*Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.*” (1. Korintským 13, 12). Je to tedy hudba budoucnosti. Trochu nefér, ne? On mě zná dokonale, lépe než se sám znám, a já jeho jenom v hádance. Pak že ve víře není adrenalin...

Tou hádankou, v níž poznáváme částečně Boha, je naše víra, ke které jsme povoláni. Ve víře poznáváme Boha, sice jen částečně, ale zatím (aspoň pro mě) je to dostačující poznání. Ve víře poznáváme Boha, jak nás oslovuje a vede, cítíme dotek jeho milosti a požehnání. Vytváříme společenství se všemi, kdo mají podobné zkušenosti víry. Naše kostely slouží tomuto účelu, ale víme, že se s Bohem nesetkáváme

jen v kostele. Když to přijde, sejdem se i v hospodě, pomodlíme se, zazpíváme Bohu chvalozpěvy, přečteme si Písmo, uslyšíme zvěst evangelia a v pokoji se rozejdeme do svých domovů doprovázeni svým Bohem. O tom by mohli vyprávět kladenští evangelíci z 19. století, kteří byli u zrodu našeho sboru.

Toužili po zvěsti evangelia, pozvali si faráře z Prahy nejdřív do domu jednoho z nich, a protože jich bylo víc, a v domě se tísnili, našli si jiné místo, hospodu. Trvalo to 25 let, než si nakonec postavili kostel. Může v něm sídlit Bůh? Tak se ptal Šalomoun poté, co vybuodoval Hospodinu dům. Šalomoun nečekal na odpověď, a modlil se dál ke svému Bohu. I my se můžeme připojit k Šalomounově modlitbě: *“Ať jsou tvé oči upřeny na tento dům v noci i ve dne, na místo, o kterém jsi řekl, že tam bude dlít tvé jméno.”* (1. Královská 8, 29a)

Jako dítě jsem zvědavě čekal na den, kdy Bůh a otec zatočí se zlem, jako dospělý přijímám v duchu Pavlovy hádanky, tedy ve víře, že Bůh skrze svého Syna Ježíše Krista porazil zlo a dal nám vítězství, které prožíváme částečně jako v zrcadle. Ale přijde den, kdy si ho užijeme naplno se svým Pánem a naším spasitelem.

Pokud takto věříme, můžeme za to Bohu děkovat. Děkujme mu, kdekoliv jsme, neboť Bůh naše díky uslyší vždy. Děkujme mu za odkaz předků, kteří před námi vedli boj víry. Děkujme mu za stopadesátiletou tradici veřejných evangelických bohoslužeb na Kladně, a za sto dvacet pět let kostela, v němž se pravidelně scházíme k bohoslužbě. Děkujme Bohu za to, že nás zná, že se nám dává poznat ve víře. Zná naše kroky, radosti, starosti, nedostatky, a nedokonalé snažení. Děkujme mu s důvěrou a nadějí, že naše budoucnost je v jeho rukou. Amen

Přímluvy

Pane Ježíši Kriste, spolu se vším stvořením dychtivě vyhlížíme své vykoupění. Na koho bychom se měli ve svých starostech a bolestech obrátit než na tebe, který jsi na svém těle poznal naši bídu a jsi naším přímluvcem u Otce.

Pane, ty víš, jak je nám nesnadno celým srdcem věřit, že naše záchrana je jen v tobě. - Prosíme, přimlouvej se za nás, za tento sbor i tvoji církev ve světě, aby naše víra nezhylnula.

Pane, ty jsi vzal na sebe naše nemoci a vnesl je na svém těle na kříž. - Prosíme, pomáhej všem, kdo jsou nemocní, soužení, všem, kdo trpí. Pane, představitelé vyvoleného lidu tě vydali na smrt. - Chraň svou církev, aby nepodléhala hrozným pokušením antikristovým: aby neusilovala o moc světa a nepřivlastňovala si tvou slávu, ale zůstávala ti věrna ve službě i utrpení.

Pane, ty jsi trpěl pod Pontským Pilátem. - Nedopusť, aby moc ve světě byla zneužívána k bezpráví. Dej, aby sloužila spravedlnosti a míru.

Pane, ty jsi poznal úzkost krvavého potu. - Vysvobozuj nás z úzkostí a starostí, které na nás doléhají, když tě následujeme.

Pane, ty jsi vstal z mrtvých a sedíš po Boží pravici. - Dej, ať tvá církev, a v ní každý z nás, žije z vítězství tvého vzkříšení jako lid nového věku a vyhlíží zjevení pravého lidství.

V tichosti ti přinášíme svá přání, která nedokážeme vždy vyslovit nahlas...

Prosíme spolu i slovy Našeho Pána Ježíše Krista: Otče náš...